

"Fairouz"

jij kind van het licht in schemeruren
dwalend nu door niemandsland
die schreef over berbervolkeren
over misdeelden aan de andere kant

jouw hart lag in woestijnen
zwerfend door het gele zand
waar jij rijkelijk liefde mee kon delen
met een altijd uitgestrekte hand

ach lief mens die naam draagt Fairouz
hoe duister zal het voor jou zijn
nu kind van het licht in schemeruren
een oase zoekt in de woestijn

er zullen lichtjes blijven branden
wanhoop niet eens komt de tijd
dat jij weer leeft onder de volkeren
na het einde van de strijd